

Maalstroom

1

Met zweet in mijn handen omklem ik het stuur als mijn auto de Ezo vindt, op weg naar de Sontbrug. Mijn kaken strak op elkaar. Ik doe het zonnenschermpje naar beneden. In de binnenspiegel kijk ik mezelf even aan. De mascara onder mijn oog poets ik weg. Achter me verdwijnt Kopenhagen. Nu hoef ik alleen nog maar rechtdoor, naar Malmö. Gelukkig is het eindelijk rustig op de weg.

Ik adem diep in en uit en probeer te kalmeren. Vier tellen in, zes tellen uit, zoals Anna me dat ooit heeft geleerd.

Rustig maar, zeg ik tegen mezelf.

Ik zet een zender met klassieke muziek op. De strijkinstrumenten werken meteen op mijn zenuwen. Ik zet de radio weer uit.

Mijn paniek overstemt alles. Hoe heb ik dit niet kunnen zien? Ergens heb ik niet goed opgelet. Maar hoe had ik dit kunnen weten? Ik kan bijna niet geloven dat ik vanochtend vroeg nog door de stad fietste met nieuws dat mijn hele lijf op scherp zette. Ik kon wel huilen van geluk.

Mijn rode rugzak staat op de stoel naast me. Ik durf niet te denken aan wat erin zit. Ik pak de fles water uit het zijvak en klem hem tussen mijn benen. Met moeite draai ik met één hand de dop los. Mijn handen trillen. Ik neem een slok.

Ik rij over de brug. In mijn ooghoek, aan de linkerkant van de weg, zie ik een flikkering in de zon. De Øresund, grijsblauw met zil-

ver. Vrachtschepen in de verte die ergens naar op weg zijn. Ik hou van dit water, van dit uitzicht. Deze route heb ik ontelbaar vaak afgelegd, van Denemarken naar Zweden en weer terug. Deze brug is zo vertrouwd voor me. Hoe bizar is het dat ik ineens verzeild lijk geraakt in een aflevering van een oldskool misdaadserie? *The Bridge*. Ik denk aan rechercheur Saga Norén. Zou zij ook doen wat ik nu doe, eerst zichzelf in veiligheid brengen?

Rechts van me betreft de lucht. Een langgerekte wolk komt dreigend dichterbij. Misschien gaat het zo regenen. Ik ben bijna op de helft als de navigatie wordt onderbroken door mijn ringtone.

Zijn naam op het display.

Wilde schrik schiet in mijn schouders, mijn buik.

Het is al bijna halftwaalf. Hij heeft gemerkt dat ik er niet ben. Misschien wil hij weten of we samen kunnen lunchen. Ik zie voor me hoe hij met zijn telefoon aan zijn oor in de hal van het grote, glazen gebouw staat. Licht valt door het dak naar beneden. Een komen en gaan van collega's om hem heen, geroezemoes op de achtergrond. Zijn strakke blik. Ik weet hoe hij kijkt als hij zijn irritatie probeert te verbergen.

Mijn hart klopt in mijn keel, maar mijn voet blijft stevig op het gaspedaal.

De telefoon blijft overgaan.

Hij heeft geen idee waar ik ben.

Ik denk aan de meeting van vanmorgen, waar ik niet bij was. Ze hebben zich vast afgevraagd waar ik bleef. We zouden het hebben over de resultaten van afgelopen maand. Ik had er zelfs een rapport over geschreven: hoe nanotechnologie kan helpen bij het zuiveren van waterstof. Ineens voel ik me schuldig. Ik had de presentatie van vandaag samen met mijn collega's voorbereid.

'Sorry, mensen,' zeg ik hardop, terwijl ik naar de weg kijk. 'Sorry dat jullie het zonder mij moesten doen.'

Op het display blijf ik zijn naam maar zien. Ik hou mijn adem in.

Dan stopt het geluid van de ringtone.

Zonder moeite hoor ik zijn stem in mijn hoofd echoën. Hoe hij tegen me praatte, ook 's nachts, zijn gezicht dicht bij het mijne. Zijn lijf dicht tegen me aan. Zijn geur, waar ik rustig van werd. De dingen die hij tegen me zei. 'Droomvrouw die je bent. Ik hou van je. Ik wil de rest van mijn leven bij je blijven.'

Hoe hij me introduceerde bij het onderzoeksteam in Amsterdam. Dat moment waar ik zo lang naartoe had gewerkt. In het hart van de Europese *tech industry*. Al meer dan een jaar geleden, maar het voelt als gisteren. Zijn woorden die me vertrouwen gaven. 'Dit is onze nieuwe collega uit Kopenhagen. We kunnen een hoop van haar leren. Welkom Ebba Lundson.' Zijn lach, terwijl hij naar me keek. Applaus van mijn collega's.

Zo vanzelfsprekend hoe we door de lange steriele gangen van het laboratorium liepen. In hetzelfde tempo. Altijd die scherpe, geamuseerde blik in zijn ogen. We voelden elkaar aan, meteen vanaf onze eerste ontmoeting. Het leek allemaal zo veelbelovend. Ons onderzoek, dat baanbrekend zou worden. Onze toekomst samen. Ik had het nog nooit meegemaakt, een man die me zo goed begreep als hij. Op alle mogelijke manieren. Die me zo zag, die zo dicht bij me was, die ik zo toeliet.

De navigatie geeft nog zevenenveertig minuten aan, inclusief file aan de andere kant van de brug. Ik staar naar de weg die voor me ligt. Tranen lopen over mijn wangen.

Hoe kon ik zo blind zijn?

2

Op mijn eerste werkdag in Amsterdam is de lucht boven de stad strakblauw. Er dwarrelen herfstbladeren rond en het is fris, ook al is het nog maar september. Het is vroeg in de ochtend en de straten zijn nog stil. Ik werd uren voor de wekker wakker, iets wat me altijd overkomt als er veel is om over na te denken.

Het instituut Ø bevindt zich op het Science Park, in Watergraafmeer. Als ik langs het Flevopark fiets, zie ik het gebouw al liggen. Ineens word ik zenuwachtig. Vandaag ga ik beginnen met mijn promotieonderzoek. Sinds ik deze kans kreeg, voelt mijn moeder dichterbij dan ooit. Zij zou begrijpen waarom dit zo belangrijk voor me is. Ik stap af, loop naar de fietsenstalling en zet mijn e-bike bij een oplaadpunt.

De Science Centers van Ø lijken op elkaar, maar zijn toch verschillend. Meestal staat het gebouw in of vlak bij een hoofdstad, met voldoende grond eromheen. Overal in Europa komen dezelfde elementen terug: glas, wit en ruimte. Je kunt wandelen over de campus met brede grasvelden, een versbereide lunch eten in het bedrijfsrestaurant of in de shop merchandise kopen van het land waar je bent, met het Ø-logo erop.

Ø staat al een paar jaar in de top drie van grootste techbedrijven in Europa. De afgelopen jaren is niet alleen geïnvesteerd in onderzoek en AI, maar ook in nieuwe vestigingen. Allemaal als zichtbare

tegenhanger van Big Tech in de Verenigde Staten.

Het gebouw herken ik van de afbeeldingen die ik online al had gevonden. Het is hoog en rond en omgeven door water, met een brede brug aan de voorkant. De omlijsting heeft afgeronde hoeken. Zelfs het dak loopt rond af. In een recensie werd het architectonische ontwerp, dat grotendeels door AI is gemaakt, vergeleken met een gigantische, doorzichtige HomePod. Met metershoge ramen, veel hout en staal. Het Ø-logo is in de houten muurpanelen boven de ingang gefreesd.

Ø heeft al zeker vijftien jaar een vestiging in Amsterdam. Maar ik weet dat dit gebouw op deze locatie pas vorig jaar werd opgeleverd. Het voelt *brand new*. Zo voel ik me ook, alsof ik nog maar net kom kijken in deze wereld, terwijl ik toch al een paar jaar bij Ø in Kopenhagen werk. Een licht gevoel in mijn benen als ik verder loop.

Ik moet me melden via een intercom. De glazen deuren gaan met een klik open, en bladeren waaien met me mee als ik naar binnen stap. De hal is hoog, met muren van beton en leidingen die opzettelijk niet zijn weggewerkt. Aan alle kanten valt licht naar binnen, door de ramen rondom en de ramen in het dak. Op de vloer ligt donkerbruin vilt, wat past bij de eikenhouten banken langs de wanden. En zo is meteen de akoestiek gedempt. Ik kijk om me heen.

Een man in een grijs overhemd komt naar me toe. Hij heeft een bril op met een stevig montuur. Heldere ogen. Hij vraagt iets aan me.

‘Sorry, I don’t speak Dutch.’

Hij vraagt in het Engels of hij iets voor me kan doen.

‘Ik begin vandaag bij de afdeling Nanotechnologie.’

‘Ah, Ebba. Onze nieuwe onderzoeker. Ik zag je naam al staan op de lijst.’

Hij steekt zijn hand uit. *‘Ik ben David, de Operational Manager. Welkom. Met al je vragen over je werkplek of het gebouw kun je bij mij terecht.’* Het klinkt als een verhaaltje dat hij vaker afdraait.

‘Thanks. Goed om te weten.’

‘Ik zal je naar mijn collega brengen. Zij zal je inschrijven.’

We lopen samen door de hal naar de receptie. De vrouw achter de balie is jonger dan ik. Als ik me even later omdraai, is David alweer verdwenen.

‘Good morning Ebba Lundson. Kon je het makkelijk vinden?’

Ik moet lachen omdat ze mijn naam al weet. Typisch Ø, zo strak gaat het ook in Kopenhagen.

‘Ja hoor, dat was geen probleem. Dank je wel.’ Langzaam voel ik iets van me af vallen.

‘Goed om te horen. Kijk, dit is je pasje.’ Ze schuift een envelop naar me toe.

‘Ik denk niet dat ik dat nodig heb, toch?’ Ik hou mijn linkerhand omhoog. ‘Ik ben gechipt.’

‘O ja.’ Ik zie dat ze even niet weet wat ze moet zeggen. ‘Van welke vestiging kom je ook alweer?’

‘Kopenhagen.’

‘Natuurlijk, het hoofdkantoor. Ik had het kunnen weten. Daar ben ik nog niet geweest.’

‘Nou, kom een keer langs! Dan geef ik je een rondleiding.’

‘Dat is aardig van je. Ik hou het in gedachten. We zijn in Nederland nog niet zo ver als jullie, helaas. Dus je zult toch je pasje moeten gebruiken.’ Ze kijkt verontschuldigend.

‘Ik snap het. In Scandinavië heeft inmiddels bijna iedereen een chip.’

‘Als het goed is, zijn we hier begin volgend jaar aan de beurt.’

‘Best relaxed hoor. Hoef je nooit meer aan je pasje te denken.’

‘Maar de board gaat dan toch ook je gezondheid monitoren?’

‘Nee, zover zijn we nog niet. Dat is in strijd met de Europese privacywetgeving. Uiteindelijk zal het die kant wel op gaan, maar voorlopig is het gewoon handig.’

‘Nou, ik ben benieuwd.’ Ze draait het scherm voor haar neus naar me toe. ‘Even kijken. Kun je dit tekenen?’ Ik swipe door de pagina’s en zet op elke rechterbovenhoek mijn vingerafdruk.

Het duurt even voordat ze al mijn gegevens heeft verzameld. In die paar minuten voel ik me rustiger worden. Ik zie steeds meer collega's binnenkomen. Op dezelfde manier informeel gekleed als bij Ø in Kopenhagen, gelukkig. Vandaag heb ik een gestreepte blouse aan, met een wijde zwarte broek en sneakers. Mijn haar in een staart, een beetje make-up. De meesten lopen naar het andere einde van de gang, in de richting van de poortjes en de liften. Er lopen beveiligers rond. Ik zie een paar mensen met een beker koffie, waarschijnlijk is daar om de hoek het restaurant.

De receptioniste staat op en loopt met me mee. Ze activeert mijn pasje bij de toegangspoort. Ze lijkt opgelucht als het is gelukt. Ze geeft een knikje, als teken dat ik kan doorlopen. 'Succes op je eerste dag!'

Mijn onderzoeksteam bevindt zich in vleugel 2A. Ik neem de trap naar boven. Op de tweede verdieping is een grote ruimte ingericht met flexplekken. Op mijn eerste dag weet ik nog niet dat ik daar alleen rapporten zal uitwerken en meetings heb met collega's van andere afdelingen. Het komende jaar zal ik vooral onder de grond doorbrengen, in het immense onderzoekslab. Bij binnenkomst heb ik een geheimhoudingsverklaring getekend. Dat is overal bij Ø hetzelfde. Ik weet precies wat de gedragscodes zijn. Zal altijd voor me houden waar ons onderzoek over gaat. Mijn vrienden en familie weten niet beter dan dat ik me bezighou met onderzoek naar waterstof. Vanaf vandaag mag ik ook niemand buiten Ø vertellen dat zich onder dit gebouw in Amsterdam nog een paar verdiepingen bevinden: -1 tot en met -4.

Het is een soort metrostelsel, waarin ik mijn weg moet vinden. Niet voor niets heeft elke verdieping een kleur en een naam. Er is duidelijk nagedacht over de meest intuïtieve, simpele routing. Department Green in de kleur groen voor groene waterstof, Department Blue in blauw voor blauwe waterstof, enzovoort. In alle gebouwen van Ø in Europa worden dezelfde kleuren en na-

men gebruikt, weet ik. Het is zoveel meer dan een manier om je te oriënteren. De bewegwijzering helpt ook bij het stroomlijnen van werkprocessen tussen afdelingen. De kleuren worden gebruikt om prioriteiten aan te geven. Samenwerkende teams hebben altijd een vertegenwoordiger van elke kleur nodig. En sommige kleuren krijgen voorrang als het gaat om budget, planning en capaciteit.

Ik voel me trots terwijl ik de weg vind naar mijn afdeling. Ik zit in Department White. Dit is de energiebron waarop alle ogen gericht zijn. Hier hangt alles van af. Witte waterstof speelt de hoofdrol in de wereldwijde energietransitie. Het is het enige echt duurzame antwoord op de energiecrisis. In het grootste geheim doen we hier onderzoek dat de wereld zal veranderen. Of alleen Europa, het is maar hoe je het bekijkt. Er gebeurt zoveel in dit werelddeel, zoals de bel waterstof die nog maar een paar maanden geleden ontdekt werd in Lotharingen. Met tweeëntwintig Science Centers hebben we ons in bijna alle Europese landen gevestigd. We werken alleen aan onderzoek binnen de grenzen van de EU. Met de innovatie van Ø worden we steeds minder afhankelijk van de rest van de wereld.

Vandaag besef ik het opnieuw: ik hou van wat ik doe. Maar soms voelt mijn werk politiek, als een pacifistische race tegen de klok. Ik zou willen dat het energieprobleem niet bestond, dat ik met mijn onderzoek allang de klimaatcrisis had opgelost. Toch voelt elke dag dat ik aan het werk ben als weer een stap dichterbij een betere wereld. Een wereld waarin alle landen groene stroom hebben, het tij is gekeerd, oorlogen ophouden en kinderen geen honger meer hoeven te lijden.

Die eerste ochtend ontmoet ik gelijk een paar nieuwe collega's. In de koffiecorner staat een roestvrijstalen tap op een marmeren aanrecht dat verder helemaal leeg is. Zonder knoppen of instructie. Ik zet mijn beker eronder en spreek mijn prompt uit. Ik wacht een paar seconden tot de koffie eruit stroomt. Het borrelende geluid van warme melk klinkt geruststellend.

‘Heb je nou al op je eerste dag een latte macchiato uit dat ding gekregen?’

Ik draai me om. 'Ja, hoezo?'

Naast me staat een vrouw van mijn leeftijd, met donker haar en donkere ogen.

'De meeste mensen lopen eerst naar de receptie voor uitleg. Of ze vragen het aan iemand. Of kijken hoe anderen het doen.' Ze kijkt me argwanend aan, met een vrolijke blik. 'Je bent niet bang, jij.' Haar lach is aanstekelijk.

Ik haal mijn schouders op. 'Tja. Ik dacht: ik probeer het gewoon.'

We stellen ons aan elkaar voor. Ze blijkt Irina te heten en zit in hetzelfde team als ik.

Mijn afdeling bestaat uit Nederlanders, Italianen, Noren, Fransen, Duitsers en Portugezen. Evenveel mannen als vrouwen, van alle leeftijden. De voertaal is Engels. Om tien uur heb ik gelijk een meeting met de analisten uit Team Data, zodat ik weet op welke resultaten ze zitten te wachten. Met mijn *team lead* in Kopenhagen heb ik afgesproken dat ik een jaar in Amsterdam blijf en haar tussentijds mijn vorderingen zal mailen.

De ochtend vliegt voorbij. Mijn eerste lunch is samen met Irina. Rond een uur lopen we samen terug naar onze werkplek, waar we bij elkaar worden geroepen voor de All-hands On Lab. Dat is de welkijkse bijeenkomst van ons team. Henrik Steg, onze hoofdonderzoeker, staat te wachten tot iedereen er is. Ik heb hem een uur eerder al ontmoet, toen ik naast hem stond in de rij in de kantine. Nu ik hem daar zie met zijn handen in zijn zakken, duidelijk de *leader of the pack*, kan ik me ineens niet meer voorstellen dat ik tegen hem sprak alsof we elkaar al jaren kenden: 'Misschien zien we elkaar vanmiddag nog?' Ik hoop maar dat ik niet te direct was.

Henrik heeft een zwarte trui aan, een zandkleurige broek en witte sneakers. In zijn bekende TED Talk zag hij eruit als een onopvallende man. Zijn kledingstijl duidelijk geïnspireerd door de *early* Mark Zuckerberg, die het ooit altijd simpel hield. In het echt maakt hij indruk op me.

Henrik staat tegenover de zaal. 'Hello everyone,' zegt hij. 'Hebben jullie een goed weekend gehad?'

‘Nou, Jurgen in elk geval wel!’ roept Irina.

‘En hoe weet jij dat?’ vraagt Henrik.

Gelach.

Hij wacht even tot het weer stil is. ‘Er is veel te bespreken vandaag. Wat een ijzersterke resultaten, ik ben trots op jullie. Maar eerst wil ik jullie voorstellen aan onze speciale gast. Een paar van jullie hebben haar al ontmoet. Onze nieuwe collega komt uit Kopenhagen en ze heeft een briljant onderzoeksvoorstel gedaan. We kunnen een hoop van haar leren, alleen al omdat ze als geen ander weet hoe het eraan toegaat op het hoofdkantoor. In veel opzichten is ze *groundbreaking* voor ons. Welkom, Ebba Lundson.’

Applaus. Ik voel dat ik een kleur krijg.

Henrik gaat verder: ‘Ik kan het niet genoeg benadrukken: we hebben Ebba nodig. Helaas blijft ze maar een jaar. Gelukkig ga ik volgend jaar zelf naar Kopenhagen, dus daar zullen we elkaar weer tegenkomen.’

Dat is nieuw voor me. Een brede lach terwijl hij naar me kijkt.

Er valt een stilte.

Dan zegt Henrik tegen mij: ‘Wil je iets over jezelf vertellen?’

‘Natuurlijk.’ Ik stap naar voren. ‘Hallo allemaal. Ik ben Ebba. Ik heb nanowetenschappen gestudeerd, met als specialisatie nanotechnologie. Na mijn studie kreeg ik de kans om onderzoek te doen bij het hoofdkantoor in Kopenhagen. Nu ga ik promoveren op membraanontwikkeling en de extractie van witte waterstof. Het is een eer voor me om hier komend jaar aan te werken, samen met jullie. Ik heb er zin in!’

Mijn nieuwe collega's klappen.

Ik voel dat Henrik naar me kijkt.

‘Dank je wel,’ zegt hij als het weer stil is. En dan: ‘Oké, dan gaan we nu over naar vorige week. Data en Performance. Silke, *take it away*.’

Een collega met sluik blond haar stapt naar voren. Ze heeft een presentatie voorbereid over de boringen naar witte waterstof in Oost-Europa.

‘We verwachten veel van dit project,’ zegt ze zacht, met een overduidelijk Duits accent. ‘In deze video kan ik jullie vast een *sneak peek* laten zien. We wachten nog op de laatste beelden van de drones. En dit is een eerste versie, dus let nog niet op de synchronisatie en de edits.’

Ze drukt op play en doet een stapje naar achter. De video begint met een perspectief vanuit de ruimte. Ingezoomd op Europa, dan op Oost-Europa en vervolgens op de regio’s waar de boringen momenteel plaatsvinden. Dit gaat om meer dan de potentiële aanwezigheid van waterstof, weet ik. De gigantische hoeveelheid is allang bewezen. En ook hoe het gebruikt kan worden. In de scheepvaart, voor stadsbussen en elektriciteitscentrales. Maar ook voor defensie, en dat is interessant voor de hele Europese Unie. Onder de voice-over klinkt opzwepende muziek.

‘Dat ziet er veelbelovend uit,’ zegt Henrik na afloop. ‘Hou je ons op de hoogte, Silke? Oké, en nu de cijfers.’

Er verschijnt een nieuwe slide.

Een collega verbergt een gaap achter zijn hand.

‘Zo Ricardo, heb je het laat gemaakt gister?’ Henrik ontgaat niets, zoveel is duidelijk.

Iedereen lacht.

‘We moeten je even wakker schudden, denk ik. Weet je wat? Jij mag deze doen.’

Henrik loopt bij zijn plek vandaan en gaat aan een van de omliggende bureaus zitten. Hij glimlacht en knikt.

Ik bekijk het met verbazing.

Een paar collega’s beginnen te joelen. ‘Zet hem op, Rico!’

Ricardo, een van de senior onderzoekers, snapt kennelijk meteen dat hij geen keus heeft. Hij gaat voor de groep staan en probeert de slides zo goed als hij kan aan elkaar te praten.

Naast mij staat Irina. ‘Vind je hem niet geweldig?’ vraagt ze.

We kijken naar Ricardo’s gestuntel bij een slide van een staafdiagram.

‘Vind je? Hij doet dit niet echt met overtuiging, toch?’

‘Nee, ik bedoel Henrik natuurlijk. Heb je niet gezien hoe hij iedereen inspireert? Hij krijgt alles voor elkaar. Hij is intelligent én aantrekkelijk. Die combinatie zie je niet vaak bij een man.’

Ricardo rondt zijn verhaal af. De meeting is afgelopen.

‘Ja, eens. Hij lijkt me inderdaad goed in wat hij doet.’ Ik knik.

Maar ik had natuurlijk geen idee.

3

De klapdeuren naar de spoelkeuken, een paar meter verderop, gaan voortdurend open en dicht. Roestvrijstalen karretjes met afwas erop worden rondgereden. Het is bijna halfeen, het drukste tijdstip van de lunchpauze. Om ons heen het gebruikelijke rumoer uit de keukens rondom. Alles om me heen is in beweging en toch voel ik me altijd zo rustig als ik hier sta. Ik hoef alleen maar af en toe een stap vooruit te doen, verder niets.

Ik kijk naar het dienblad van de vrouw die voor me in de rij staat, waarop een kop tomatensoep staat. Ikzelf heb vandaag gekozen voor een poké bowl en dumplings. Het heeft altijd iets feestelijks, vind ik, om ter plekke te bedenken waar ik zin in heb en dat door koks te laten bereiden. De mannen en vrouwen met het Ø-logo op hun witte uniform. Ze weten dat ik de hoofdonderzoeker ben naar wie geluisterd moet worden. Ze doen het graag voor me, want ik ben altijd aardig en belangstellend.

‘Zo, jij hebt honger,’ zeg ik tegen de vrouw.

‘Excuse me?’ Ze draait zich om. Ze heeft een zwart-wit gestreepte blouse aan. Haar nagels zijn roodgelakt en ze draagt twee zilveren ringen om haar vingers. Blonde haren in een losse paardenstaart. Staalblauwe ogen. Ik vind haar meteen woest aantrekkelijk.

Ik herhaal wat ik zei, maar dan in het Engels.

Ze lacht. ‘Maar jij weet niet wat ik vanmorgen heb gegeten.’

Ik vind haar meteen interessant. Zo onbevangen als ze is. Zo open. Iets wat ik zelf al lang geleden ben kwijtgeraakt. Ik weet dat ik wel zo kan overkomen, maar dat is dan met opzet. Aangeleerd. Niet van nature.

‘Met wie heb ik het genoeg?’

‘Ebba Lundson. Ik ben vandaag begonnen als onderzoeker bij Nanotechnologie.’

Aha, ik hoopte al dat zij het was.

‘Nice. Dan ben ik je baas.’

‘O, echt?’

Het lijkt alsof ze een beetje geïntimideerd is. Vleiend vind ik dat.

‘Ik ben Henrik Steg, Head of Sustainable Technologies. Fijn dat je ons team komt versterken, Ebba. Ik heb al veel goede dingen over je gehoord en ik vond je onderzoeksvoorstel indrukwekkend. Een extra stel hersens kunnen we hier wel gebruiken, en zeker van iemand met jouw specialisme.’

We geven elkaar een hand.

Ik voel hoe warm ze is.

‘Fijn u eindelijk in het echt te ontmoeten, mister Steg.’ Het klinkt plechtig.

‘Zeg maar Henrik, hoor. Anders voel ik me zo oud.’ Bijna geef ik haar een knipoog, maar ik kan me op tijd bedwingen.

‘Oké dan. Nou, aangenaam kennis met je te maken, Henrik.’ Ze lacht een beetje onwennig. Het lijkt of ze even aarzelt, maar dan zegt ze toch: ‘Voor mijn scriptie heb ik veel gehad aan je artikelen. En je TED Talk over de transitie naar witte waterstof, waarin je alles zo bondig en helder uitlegt, heb ik al vaak bekeken en met anderen gedeeld.’

‘Kijk, mijn reputatie is me weer vooruitgesneld.’

Ebba is aan de beurt om af te rekenen. Daarna draait ze zich naar me om en vraagt: ‘Misschien zien we elkaar vanmiddag nog?’

‘Jazeker, dan hebben we de eerste meeting met het hele team.’

Ik heb een afspraak na de lunchpauze. Als ik heb betaald, cancel ik die meteen. Ik loop de drukke kantine uit, met mijn dienblad via het trappenhuis, terug naar mijn bureau op -2. Bij de witte bewegwijzering moet ik zoals altijd denken aan mijn *roommate* in mijn tijd aan Stanford University. Hij was fan van Frank Zappa.

The white zone is for loading and unloading only.

Joe's Garage. Ik denk dat we die plaat wel duizend keer hebben gedraaid.

Ik moet even alleen zijn, in de stilte van mijn lab. Ik zet het dienblad op mijn bureau en doe de deur op slot. Met mijn ogen dicht fantaseer ik over Ebba.

Vanaf die dag krijg ik haar niet meer uit mijn hoofd.

Dit boek is fictie. Namen, personages, bedrijven, plaatsen en gebeurtenissen zijn ontleend aan de verbeelding van de auteurs of fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven of echte gebeurtenissen berust op toeval.

ISBN 978 90 263 6134 0

ISBN 978 90 263 6135 7 (e-book)

© 2026 Roan Berlin

www.roanberlin.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Omslagontwerp Margo Togni

Omslagillustratie © Paul Martchenko / Alamy

Foto auteurs © Ester Gebuis

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen